

РОЗДІЛ 1

Часом я питаю себе: хто правує моїми думками?
Може, я сам?

Очевидно, так.

Хоч, буває, ті думки летять, куди їм заманеться,
линуть аж до Трансильванії, де я жив, як був
малий...

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Туди, де жив і Дракула — вампір, що кусав людей і пив з них кров. Про це розповідав мій старший брат Адам.

— Найгірше було те, що покусані люди самі оберталися на кровожерних вампірів, — додавав він.

Я слухав, завмираючи від жаху.

— Але тобі, Елі, нічого боятися, — заспокоював мене брат. — Дракули вже нема на світі. Йому загнули прямицінько в серце кілок. Мабуть, лише так можна вбивати вампірів. Хоч дехто певен, що вампір обертається на кажана.

— А як же тоді покусані люди? — спитав я. — І ті, яких згодом покусали вже покусані? Чого доброго, вони живі?

Я не мав сумніву, що в нашому місті й досі водяться вампіри. Але Адам запевнив мене, що ні. У кожному разі ми їх помітили б. Вампірів легко впізнати, бо вони мають ікла.

— Якщо побачиш у когось в роті ікла, — сказав він, — то просто розвертайся й щодуху біжи геть.

І я почав
весь час
бігати.

Я вірив кожному братовому слову, бо він дуже багато читав і був гордістю школи.

— Ну, а ти, Елі? — спитав учитель, коли дійшла пора записувати мене до школи. — Що ти вмієш?

— Бігати, — відповів я. — Бігати *щодуху!*

Це була правда. У моєму класі лише одна людина бігала так швидко, як я. Дівчинка на ім'я Лулі. Найчастіше її називали Лулінкою — як дівчинку в тій пісні, що іноді співала моя мама.

Я чув, як мама мугикала її, коли пекла хліб чи прасувала білизну. Чи тоді, як пришивала до штанів гудзика, або за якимось іншим заняттям.

Одного дня Лулі підійшла до мене й запропонувала побігати наввипередки.

— Залюбки, — відповів я.

— На старт, увага, руш! — крикнула Лулі.

І ми побігли.

У школі ми стали нерозлийвода, Елі та Лулі.

І вже скоро, коли згадували про Лулі, зразу ж згадували й про мене. Або навпаки.

Загалом мене назвали на честь мого тата. Він працював у крамниці тканин старого Ісака.

Ісак був старий як світ. Йому вже несила було підіймати важкі сувої тканин на полиці. А в такій крамниці без цього не обійтись. Треба було ті сувої підіймати нагору, а тоді, як хтось із покупців хотів роздивитися тканину ближче, знімати.

Мій тато мусив лазити по хисткій драбині з сувоями тканин, хоч йому не варто було так робити, бо він мав хворе серце.

Якось він упав додолу й помер.

Сам я цього не пам'ятаю, адже був зовсім малий, коли то сталося, майже немовля, але Адам мені все розповів.

Відтоді в нас не стало тата. І нам ніде було жити, бо мама не могла оплачувати винайняте помешкання.

Нам довелося покинути свій дім.

Зненацька ми опинилися на вулиці, гадки не маючи, куди нам іти.

Зрештою мама підхопила нас обох із собою й попрямувала в бік того будинку, де жив старий Ісак. З чільного боку в нього була крамниця, а з чорного — багато різних кімнат.

Мама постукала у двері й спитала, чи не пустить він нас до себе. А вона, мовляв, виконуватиме йому всю хатню роботу й готуватиме їсти.

Старий Ісак запросив нас до своєї домівки. Так із його ласки ми оселилися в його будинку з садом.

Ми теж їли те, що мама готувала. Стільки, скільки хотіли.

